

FUDERER GYULA EMLÉKÉRE

BRASNYÓ ISTVÁN

Jaj, ránk szakadnak majd a betűrések
ezt éreznem kell a hosszú, maradék időben
ahogy végleg üres lesz a pagina,
a szavakat kimondó elrejtett ember
megmarad nyelvén az örökkévalóságnak.
Jaj, amibe vág a fejsze, azt a fát csak,
ahogy lobog az én láthatáraink alatt,
valaki majd magasba emeli érmét —
a hihetetlen látomás közöttünk marad.
Köztünk marad majd minden, ami elveszett,
szakadj rá, sík, magasztalván azt,
ami magas,
dűljön össze mind, ami elégia,
éltetve az elfeledett magasság temetőjét.
Nem a poharat emelem én ki,
amit a kezembe nyomott,
amiből majd a képtelen valóság varázsát
isszuk,
hanem az elképzelést, a ragot, a rímet,
amit felejt a mennyezet bokra, ha végleg elborult.
De előbb vagy utóbb, majd sima lapunkra írva,
milyen kézzel állunk örökös
gátat a felrémlő nagy hullámmás előtt:
itt megvizsgálatnak majd mindenek szavai —
hát úgy mérjük ki a szót,
hogy visszhangozzák a tulajdon, elérhetetlen
határai.